

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-175/11

H. I. D.

și

B. A.

împotriva

Refugee Applications Commissioner și alții

[cerere de decizie preliminară formulată de High Court (Ireland)]

„Trimitere preliminară — Regimul de azil european comun — Cererea unui resortisant al unei țări terțe pentru obținerea statutului de refugiat — Directiva 2005/85/CE — Articolul 23 — Posibilitatea de a recurge la o procedură de soluționare prioritara a cererilor de azil — Procedură națională care aplică o procedură prioritara pentru examinarea cererilor introduse de persoane care aparțin unei anumite categorii definite pe criteriul cetățeniei sau al țării de origine — Dreptul la o cale de atac jurisdicțională efectivă — Articolul 39 din directiva menționată — Noțiunea «instanță» în sensul acestui articol”

Sumar — Hotărârea Curții (Camera a doua) din 31 ianuarie 2013

1. *Controale la frontiere, azil și imigrare — Politica privind azilul — Procedura de acordare și de retragere a statutului de refugiat în statele membre — Directiva 2005/85 — Reglementare națională care permite examinarea unei cereri de azil în cadrul unei proceduri accelerate sau prioritare — Admisibilitate — Încălcarea principiului nediscriminării — Inexistență*
[Directiva 2005/85 a Consiliului, art. 8 alin. (2) și art. 23 alin. (3) și (4)]
2. *Dreptul Uniunii Europene — Principii — Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă — Consacrare de către Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene*
(Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 47; Directiva 2005/85 a Consiliului, art. 39)
3. *Întrebări preliminare — Sesizarea Curții — Instanță națională în sensul articolului 267 TFUE — Noțiune — „Refugee Appeals Tribunal” (instanță de soluționare a căilor de atac împotriva deciziilor autorității irlandeze responsabile cu examinarea cererilor de azil) — Includere*
(art. 267 TFUE)
4. *Controale la frontiere, azil și imigrare — Politica privind azilul — Procedura de acordare și de retragere a statutului de refugiat în statele membre — Directiva 2005/85 — Dreptul la o cale de atac jurisdicțională efectivă — Reglementare națională care permite unui solicitant de azil să introducă o acțiune împotriva deciziei autorității decizionale în fața unei instanțe de soluționare a căilor de atac cum este Refugee Appeals Tribunal — Instanță supusă cu titlu rezidual, în cazul*

unei decizii negative, puterii discreționare a ministrului — Posibilitatea solicitantului de azil de a ataca decizia instanței competente cu soluționarea căii de atac în fața unei instanțe naționale superioare, precum și de a contesta validitatea deciziei autorității decizionale direct în fața acesteia — Posibilitatea de a ataca cu recurs deciziile instanței superioare — Admisibilitatea reglementării naționale, efectivitatea căii de atac depinzând de sistemul administrativ și judiciar al fiecărui stat membru considerat în ansamblul său

(Directiva 2005/85 a Consiliului, art. 39)

1. Articolul 23 alineatele (3) și (4) din Directiva 2005/85 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca un stat membru să supună unei proceduri prioritare sau accelerate examinarea, cu respectarea principiilor de bază și a garanțiilor fundamentale vizate în capitolul II din aceeași directivă, a anumitor categorii de cereri de azil definite pe baza criteriului cetățeniei sau al țării de origine a solicitantului.

Astfel, statele membre beneficiază de o marjă de apreciere pentru punerea în aplicare a dispozițiilor Directivei 2005/85, ținând seama de particularitățile dreptului lor național, inclusiv atunci când pun în aplicare procedura de acordare și de retragere a statutului de refugiat. Pe de o parte, în temeiul articolului 23 alineatul (3) din directivă, statele membre pot acorda prioritate unei cereri sau pot accelera examinarea acesteia, inclusiv atunci când această cerere se presupune a fi întemeiată sau în cazurile în care solicitantul are nevoi speciale. Pe de altă parte, în temeiul articolului 23 alineatul (4), statele membre pot aplica procedura prioritara sau accelerată în temeiul a cincisprezece motive specifice care justifică punerea în aplicare a unei astfel de proceduri. Din aceste dispoziții rezultă că lista cererilor care pot face obiectul unei examinări prioritare sau accelerate este exemplificativă, iar nu exhaustivă, și că statele membre pot, așadar, să decidă să examineze în mod prioritar sau potrivit unei proceduri accelerate cereri care nu aparțin niciuneia dintre categoriile enumerate la alineatul (4) menționat, cu condiția să respecte principiile de bază și garanțiile fundamentale vizate în capitolul II din această directivă.

În ceea ce privește principiul nediscriminării, în sistemul instituit prin directivă, țara de origine și cetățenia solicitantului au un rol determinant. Astfel, din articolul 8 alineatul (2) litera (b) din aceasta rezultă că țara de origine a solicitantului are o influență asupra deciziei autorității decizionale, dat fiind că aceasta este obligată să se informeze cu privire la situația generală existentă în respectiva țară în scopul de a determina existența sau inexistența unui pericol pentru solicitantul de azil și, dacă este cazul, a unei necesități a protecției internaționale a acestuia din urmă.

Cu toate acestea, în scopul evitării unei discriminări între solicitanții de azil dintr-o țară terță determinată ale căror cereri ar face obiectul unei proceduri de examinare prioritare și resortisanții altor țări terțe ale căror cereri ar fi examinate potrivit procedurii normale, această procedură prioritara nu trebuie să priveze solicitanții care fac parte din prima categorie de garanțiile impuse la articolul 23 din Directiva 2005/85, care se aplică în cazul oricărei forme de procedură.

(a se vedea punctele 63, 64, 67, 69, 70, 71, 73, 74 și 77 și dispozitiv 1)

2. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctul 80)

3. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 83, 88, 95-97 și 105)

4. Articolul 39 din Directiva 2005/85 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care permite unui solicitant de azil fie să introducă o acțiune împotriva deciziei autorității decizionale la o instanță precum Refugee Appeals Tribunal și să declare apel împotriva deciziei acestuia la o instanță superioară, fie să conteste validitatea deciziei aceleiași autorități decizionale în fața acestei instanțe superioare, ale cărei decizii pot face obiectul unui recurs la instanța supremă a statului membru în cauză.

(a se vedea punctele 98 și 105 și dispozitiv 2)